

TOT OP HET BOT

Eerder verscheen van Griselda Molemans:
Oog van de naald

Griselda Molemans

Tot op het bot

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Copyright © 2012 Griselda Molemans
en uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

Omslagbeeld: © HillCreek/Corbis

Auteursfoto: © Griselda Molemans

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 499 5303 4

NUR 305

www.uitgeverijmistral.nl

www.totophetbot.info

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

Meer weten over onze boeken?

Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

*Dry bones are gonna jump and dance
Some of them bones are mine
Clack, clack, clack, clack, clack*

Refrein van een liedje dat de doden in New Orleans
volgens de historische overlevering
op Allerheiligen zongen
wanneer ze hun tombe verlieten.

PROLOOG

17 april 2006

Bescheiden klopte Fay Pizarro tegen het glas waarop met sierlijke letters de tekst THE TIMES-PICAYUNE, EST. 1914 was aangebracht. Ze opende de deur van de redactieruimte en liep langs de bureaus, waar redacteuren druk aan het bellen waren. Zoekend keek ze rond.

Achter in het grote vertrek stak een man zijn hand naar haar op. 'Fay Pizarro uit Lost Angeles?' riep hij.

Fay grijnsde en liep naar hem toe. 'Leuke woordspeling. Jij moet Matthew Girardot zijn. Dank dat je even tijd voor me hebt.'

'Zeg maar Matt. Kom even zitten.' Hij schoof een stoel voor haar aan. 'Wat kan ik precies voor je doen? De reportage waarover je me mailde klonk heel specifiek. Ik had eerlijk gezegd nog nooit van *Dutch-Indonesians* gehoord. Ik dacht dat we hier alleen een Chinese en Vietnamese gemeenschap hadden. Hoe kwam je erop om juist die groep te volgen na Katrina?'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik ben zelf Dutch-Indonesian en ik wilde iets doen met de gevolgen van de orkaan. De oudere indo's die destijds als vluchtelingen naar Amerika zijn geëmigreerd, hebben tijdens de oorlog de grootste ellende meegemaakt, en nu dit. Een van mijn geïnterviewden zei letterlijk: "We zijn indo's, we zijn overlevers."'

Fay dacht terug aan de televisiebeelden die na 29 augustus 2005 op haar netvlies gegrift stonden. Ze had zich afgevraagd naar welk derdewereldland ze keek, tot ze zich realiseerde dat het New Orleans was. Op de daken van ondergelopen huizen in de Lower 9th Ward stonden gezinnen met witte vlaggen te zwaaien terwijl nieuwshelikopters overvlogen. HELP US! stond er met grote zwarte letters op de houten daken geschreven. Met tranen in haar ogen had ze van de ene naar de andere nieuwszender gezapt.

Een verslaggever van CBS interviewde een bewoner van de laaggelegen wijk die net op tijd zijn gezin in veiligheid had weten te brengen.

‘Vlak voordat het water de wijk in begon te stromen, hoorde ik een enorme dreun,’ vertelde de man op camera. ‘Het klonk als het geluid van explosieven.’

‘Wat bedoelt u? Dat de dammen aan de oostzijde van de stad zijn opgeblazen?’ vroeg de verslaggever.

‘Dat zeg ik. De dammen zijn opzettelijk vernield om de French Quarter te sparen. Niemand maakt om de Lower 9th Ward omdat daar arme, zwarte mensen wonen.’

Toen ze een maand later de kleine *pasar** in Los Angeles bezocht, hoorde ze dat er een inzameling werd gehouden voor de Indische slachtoffers in New Orleans. Dat bracht haar op het idee van een serie reportages over de Indische slachtoffers van de orkaan Katrina. Toen ze het voorstel en het onkostenplaatje bij de eindredacteur van de *Pasadena Star-News* had ingeleverd, had hij ermee ingestemd.

‘Zeg, hoelang blijf je in New Orleans?’ Matt kwam teruglopen uit het keukentje naast de redactieruimte en zette een koffiemok met het krantenlogo van de *Times-Picayune* voor haar neer.

‘Drie dagen nog. Ik heb een aantal slachtoffers in Metairie en Slidell opgezocht, en ben nu nog op zoek naar een oudere Indische vrouw die in de Lower 9th Ward woont.’

Matt fronste zijn wenkbrauwen. ‘De Lower 9th? Die wijk heeft volledig onder water gestaan. Woont ze inmiddels ergens anders?’

Fay schudde haar hoofd. ‘Dat is het probleem. Volgens een medewerker van het Rode Kruis is ze ondergebracht bij kennissen in Metairie, maar op het opgegeven adres weten de bewoners van niets. Misschien is er informatie op haar woning aangebracht, vandaar dat ik er ga kijken.’

* Zie Verklarende woordenlijst achterin.

‘Ik kan wel even rondbellen naar wat contacten om te proberen haar verblijfplaats te achterhalen. De hulpdiensten kampen nog steeds met onvolledige informatie.’

Fay stond op en schudde zijn uitgestoken hand. ‘Dank je wel, wat collegiaal van je. Ze heet Victoria van Ormondt. Ik heb het opgeschreven.’ Ze zocht in haar agenda en overhandigde hem een Post-it-papiertje.

‘En waar ga je nu naartoe?’

‘Meteen maar naar de Lower 9th Ward. Ik heb nog een interview in Long Beach in Mississippi gepland, maar de komende dagen wil ik vooral in de stad rondkijken.’

Matt knikte. ‘Ik begrijp dat je je richt op een specifieke groep slachtoffers, maar als je tijd overhebt, moet je zeker met meer bewoners van de Lower 9th gaan praten. Wat daar gebeurd is, is bijna niet te bevatten.’

Fay wees naar de vitrine achter Matts bureau, waar een gouden Pulitzer-medaille prominent uitgestald stond. ‘Het heeft jullie de hoogste eer opgeleverd voor jullie verslaggeving, toch?’

Fay minderde vaart toen ze over de Claiborne Avenue Bridge reed en aan weerszijden de contouren van de Lower 9th Ward zag. Met open mond staarde ze naar de oneindige rij *shotguns*, lange houten huizen, die schots en scheef stonden en grotendeels vernield waren. Langzaam reed ze Lizardi Street in. Daar nam ze de complete ravage in zich op. Te midden van brokstukken en puin stonden auto’s over elkaar heen geschoven; een speedboot balanceerde op het verwoeste dak van een houten woning. Ze parkeerde de huurauto langs de kant van de weg en stapte uit. Naast een vernielde pick-uptruck lagen een keyboard en versterker op hun kant. Toen ze over een geel afzetlint heen stapte, zag ze een in plastic gewikkeld pakketje liggen. Ze boog voorover en zag toen dat het een stapeltje polaroidfoto’s was, waarvan de kleuren doorgelopen waren. Onder het pakketje lag een deels besmeurde foto.

Fay kreeg een brok in haar keel toen ze de foto opraapte. Vanaf een stoel naast een bureautafel keek een oudere zwarte man vriendelijk lachend in de camera. Gekleed in een elegant kostuum met een stropdas liet hij zijn linkerbeen op zijn rechterknie rusten en straalde hij zelfvertrouwen uit. Fay keek om zich heen. In welk huis woonde hij? Zou hij nog in leven zijn?

Ze stapte weer in haar auto en checkte de gps. Chartres Street was de vierde afslag naar links. Aangekomen bij nummer 1826 schudde ze mismoedig haar hoofd. Van de houten woning waarvan Victoria van Ormondt als hoofdbewoner stond geregistreerd, waren de ramen, deuren en zijkant weggeslagen. Door de voorruit staarde ze naar de ruïne. Onbewoonbaar verklaard door toedoen van ene Katrina.

Ze keek opzij naar de andere vernielde woningen in het laatste blok van Chartres. Overall waren kruizen met cijfers erin op de muren aangebracht.

Opeens kniep ze haar ogen samen. Wat stond daar nou? Ze opende het portier en liep naar de verzakte shotgun toe waarvan de voordeur en ramen met board waren dichtgetimmerd. Ze had het goed gezien: aan de zijkant van het ingezakte huis was met spuitbusverf een tekst aangebracht. A. BROOKS, BEAUMONT, TX 77726, 409-2278434.

Fay haalde haar notitieblok uit haar schoudertas en schreef de informatie op. Toen ze weer wegreed, ging haar mobiele telefoon over.

‘Fay, met Matt. Ik kreeg net bericht dat Victoria van Ormondt in een opvangcentrum in Baton Rouge is ondergebracht. Heb je haar huis kunnen vinden?’

‘Ik rij er net vandaan. Het is één grote bouwval. Maar wat geweldig dat je haar gevonden hebt. Heb je haar misschien aan de lijn kunnen krijgen?’

‘Nee, ze wil niemand spreken. Ik sms je zometeen het nummer van de opvang, maar volgens mijn contactpersoon kun je een interview wel vergeten. Ze verkeert nog steeds in shock.’

‘Baton Rouge is toch zo’n honderdvijftig kilometer hier vandaan? Ook al zou ze met me willen praten, dan gaat me dat helaas niet meer lukken.’

Fay reed terug naar de centrale doorgangsweg in de wijk. Net toen ze de weg over het kanaal wilde vervolgen, zag ze aan haar rechterhand op de kruising van Deslonde Street een felblauw geschilderde tourbus staan met de naam COMMON GROUND, KATRINA RELIEF. Ze parkeerde achter de bus en zag bij het uitstappen een blauwe tent aan de overkant van de straat die volgens het opschrift als distributiecentrum fungeerde.

Toen ze de tent naderde, liep er een jongen met blonde dreadlocks naar buiten. ‘Hallo, kan ik je helpen?’ vroeg hij vriendelijk. ‘Ik ben Dex, coördinator van Common Ground.’

Fay legde hem kort de reden van haar bezoek uit. ‘Het ziet er dus naar uit dat ik de bewoonster niet kan interviewen, maar mag ik je iets vragen?’

‘Altijd. Waarom kom je niet even binnen?’ Dex liep de tent in en wees naar het centrale gedeelte dat als keuken was ingericht. ‘Van de donaties die we ontvangen, kunnen we dagelijks een warme maaltijd aan de bewoners aanbieden. Niet dat hier nog veel mensen wonen,’ merkte hij op, terwijl hij thee in een aardewerken mok inschonk. ‘Het merendeel is geëvacueerd naar andere staten, maar het handjevol bewoners dat naar familie of vrienden kon uitwijken of in opvangcentra is ondergebracht, komt elke dag naar hun woonwijk om te overleggen.’

‘En jullie non-profitorganisatie staat de bewoners bij?’

‘Zo veel mogelijk, ja. We helpen bij het invullen van schadeformulieren van de Federal Emergency Management Agency en bij het aanvragen van trailers voor eigenaren van onbewoonbaar verklaarde huizen. En we bezoeken de hoorzittingen die de gemeente organiseert. Waar die iedereen ervan probeert te overtuigen dat de Lower 9th een prachtige toekomst tegemoet gaat,’ merkte hij cynisch op. ‘Maar wat wilde je me vragen?’

Fay haalde haar notitieblok tevoorschijn en liet hem de informatie zien die ze genoteerd had. 'Wat betekenen deze gegevens?'

'Dat is de naam van de bewoner plus zijn nieuwe woonplaats in Texas,' antwoordde Dex. 'Plus de postcode en het telefoonnummer in Beaumont. Wacht heel even.'

Hij stond op en liep naar een bureau achter in de grote tent. Met een map in zijn hand nam hij weer plaats naast Fay. 'Kijk, hier is een uitdraai van de namen van alle bewoners op alfabetische volgorde. Dit is hem: "Albert Brooks, op 6 september door het Rode Kruis geëvacueerd naar Texas. Tijdelijke woonplaats: Beaumont." Vanuit ons hoofdkwartier houden we contact met hem. Op zijn verzoek hebben we de informatie op zijn woning aangebracht. Als we dat niet doen, dreigt het gevaar dat de gemeente het huis als leegstaand registreert, waardoor Albert niet meer terug kan keren als rechtmatige bewoner.'

'Wat zijn dit voor schandalige toestanden?' vroeg Fay fel.

'Dat is de juiste term. Er is nog een heel lange weg te gaan voor de bewoners van deze wijk. Vandaar dat ik hoop dat we hun als non-profitorganisatie steun kunnen blijven bieden.'

'En wat betekenen die raadselachtige tekens op de huizen?' vroeg ze Dex.

'O, je bedoelt de runen,' grinnikte hij. 'Zo noemen wij ze. Het is een code die onderdeel is van het National Urban Search and Rescue Response System.'

Hij pakte haar notitieblok, sloeg een blanco pagina op en tekende een kruis. 'Dit symbool betekent dat de opsporingsploeg het betreffende huis heeft doorzocht en heeft verlaten. Er zijn dus vier kwadranten, die vervolgens worden ingevuld. In het linkerkwadrant komt de persoonlijke code van de medewerker te staan. In het bovenste kwadrant vind je de datum en vertrektijd.'

Met zijn pen tikte hij op het rechterkwadrant. 'Hier worden de gevaren vermeld, zoals ratten en ander ongedierte dat is aangetroffen. En onderaan lees je het aantal levende en dode slachtoffers die zijn aangetroffen door het opsporingsteam.'

‘Ik zag het cijfer “o” staan op het huis van Albert Brooks. Daar zijn dus gelukkig geen slachtoffers gevallen.’

Dex keek haar zwijgend aan en klapte het notitieblok dicht. Toen hij weer het woord nam, klonk zijn stem verstikt. ‘Het is hier nog erger dan in een oorlogsgebied.’

‘Wat bedoel je? We zijn nu toch driekwart jaar verder?’

‘Ik bedoel dat er vorige maand twee lijken zijn gevonden, terwijl alle huizen al lang en breed waren doorzocht. Ondanks dit voortreffelijke systeem dat door de FEMA wordt gehanteerd. Twee lijken, negen maanden na de orkaan. Soms heb ik het idee dat ik in een horrorfilm ben beland.’

In haar hotelkamer nam Fay nog één keer de tekst van de reportage door en vervolgens plaatste ze het tekstdocument samen met de foto’s die ze had gemaakt op de server van de *Pasadena Star-News*. Ze keek op haar horloge. Tien voor halfnegen. Tijd genoeg om naar de French Quarter te wandelen voor een groot bord jambalaya en Café du Monde-koffie met een beignet toe. Met poedersuiker. Terwijl ze in haar koffer naar een schoon T-shirt zocht, viel haar oog op het notitieblok dat op het wandtafeltje lag. Ze sloeg het blok open en staarde naar het telefoonnummer in Texas dat ze genoteerd had. Hoe zou het met Albert Brooks gaan? Waarom zat hij driekwart jaar na de orkaan eigenlijk nog steeds in Beaumont? In een opwelling toetste ze het nummer in. Na vier keer overgaan hoorde ze een zachte stem.

‘Hallo, meneer Brooks? U spreekt met Fay Pizarro. Ik ben journalist en heb vandaag uw woonwijk bezocht. Ik zag uw telefoonnummer op uw huis staan, vandaar dat ik u bel. Stoor ik u?’

‘Nee, *ma’am*,’ klonk het bescheiden. ‘U stoort me absoluut niet. Hoe is het met mijn huis?’

Fay slikte. ‘Nou, er moet veel aan gebeuren, maar ik heb begrepen van de mensen van Common Ground dat u steun van de FEMA kunt krijgen.’

Er viel een stilte. ‘U bedoelt dat ik een lening kan krijgen? Maar

daarvoor moet ik kunnen aantonen dat ik een vast inkomen heb. En dat heb ik momenteel niet.'

'Ik begrijp het. Bent u van plan om binnenkort terug te komen?'

Ze hoorde hem zwaar ademen. 'Mevrouw, zo eenvoudig is dat niet. Ik zit zo'n vijfhonderd kilometer van New Orleans vandaan. Ik kan de bus terug nemen, maar dan moet ik er zeker van zijn dat ik genoeg geld heb om mijn huis op te knappen. Anders kan de gemeente me onteigenen en...'

Hij maakte zijn zin niet af en begon zacht te snikken.

Inwendig vloekte Fay op zichzelf. 'Meneer Brooks, het spijt me dat ik u overval met mijn telefoontje. Ik wilde u niet van streek maken. Ik stond vanmiddag bij uw huis en vroeg me gewoon af hoe het met u gaat.'

'Dat waardeer ik zeer, mevrouw. Ik woon hier in een opvangcentrum, samen met een groepje andere Afro-Amerikanen uit New Orleans. De mensen in Texas bedoelen het goed, maar we hebben allemaal heimwee naar ons oude leventje. Maar, eh... mevrouw Pizarro... Pizarro is het toch? Mag ik u om een gunst vragen? Ik probeer al maandenlang te achterhalen waar mijn bejaarde moeder verblijft. Ze woonde bij me in, maar omdat ik het weekend dat de orkaan toesloeg buiten de stad moest werken, heb ik haar aangemeld voor evacuatie naar het hogergelegen deel van de stad. Volgens opgave van de FEMA en het Rode Kruis is ze op 28 augustus door een hulpdienst thuis opgehaald en in een opvangcentrum geplaatst, maar ik heb nog steeds geen contact met haar kunnen krijgen. Ik heb een paar keer gebeld met de mensen van Common Ground, maar die konden me niets vertellen. Kunt u navraag voor me doen?'

'Natuurlijk, ik zal meteen contact opnemen met de instanties. Wat is de volledige naam van uw moeder?'

'Rosa Brooks, geboren Duplessis.'

Fay schreef haastig mee. 'En haar geboortejaar?'

'1923. Geboren in de Saint Bernard *parish*.'

'Hartelijk dank. Ik bel u snel weer.'

'Nee, mevrouw. Ik dank u voor uw hulp.'

Ze verbrak de verbinding en toetste een sms-bericht in. HALLO MATT, MORGENOCHTEND KOFFIE EN BEIGNETS OP DE REDACTIE?

‘Moet je horen. Ik heb een bewoner van de Lower 9th aan de lijn gehad. Hij is naar Beaumont in Texas geëvacueerd en heeft momenteel de middelen niet om terug te keren. Waar het om gaat, is dat hij nog steeds niet weet waar zijn moeder verblijft.’

Matt keek haar vragend aan. ‘Wat bedoel je? Met welke instanties heeft hij contact?’

‘Hij heeft de FEMA en het Rode Kruis gebeld voor informatie, maar hij tast volkomen in het duister.’

‘Wat zeggen ze dan?’

‘Dat ze in een opvangcentrum in de stad is geplaatst, maar wanneer hij dat nummer belt, weten ze daar van niets.’

Matt reageerde geïrriteerd. ‘Wat is dit nou voor onzin? Al die ellende die deze mensen hebben moeten doorstaan, en dan zoiets. Heb je de gegevens van de moeder?’

Fay schoof hem een dubbelgevouwen velletje papier toe.

“‘Rosa Brooks-Duplessis, geboren in...’” las Matt hardop voor. ‘Ze is drieëntachtig, godallemachtig! Hoe kan ze nou zoek zijn? Ouderen, zieken en gehandicapten hadden voorrang bij de evacuatie uit de lagergelegen wijken.’

Fay haalde haar schouders op. ‘Geen idee, maar ik ken iemand die uitstekende contacten bij de hulpverlenende instanties heeft. Bruin krullend haar en blauwe ogen, en raad eens: hij zit recht tegenover me.’

Matt hing op en draaide zich om naar Fay. ‘De database van het Rode Kruis heeft geen enkele vermelding onder die naam. De grote vraag is dus wie de zoon heeft meegedeeld dat zijn moeder naar een opvangcentrum is gebracht.’ In het scherm van zijn computer zocht hij naar een telefoonnummer. ‘Tijd om onze goede vrienden van de FEMA te bellen. Iets zegt me dat dit een vervelend gesprek wordt.’

‘Hallo, met Matt Girardot van de *Times-Picayune*. Kunt u me doorverbinden met Maureen Shipley?’ Ongeduldig tikte hij met een pen op het schrijfblad van zijn bureau.

‘Maureen? Goedemorgen, je spreekt met Matt Girardot. Nee, ik heb geen quote van je nodig. Ik ben op zoek naar de verblijfplaats van Rosa Brooks uit de Lower 9th. ... Ja, Brooks. Meisjesnaam Duplessis. Kun je het meteen nazoeken? Geweldig, dank je wel. ... Wat zeg je? Ja, haar geboortejaar is 1923. Zit ze in de opvang op Tulane? Echt waar? ... Nee, ik vraag het omdat ze niet bij het Rode Kruis geregistreerd staat.’

Fay zag Matts gezicht langzaam verstrakken.

‘Je moet toegeven dat dat op z’n minst een vreemde situatie is, toch? De centrale database heeft geen enkele vermelding, maar in jullie systeem staat ze op Tulane Avenue geregistreerd. Nee, ik werk niet aan een artikel, maak je geen zorgen. Als we iets publiceren, ben jij de eerste die het hoort.’ Hij hing op en greep naar zijn jas. ‘Pak je spullen en kom mee.’

In de hal van het opvangcentrum was een groepje senioren met elkaar in gesprek. Fay knikte vriendelijk naar hen toen ze de toegangsdeur achter zich sloot. Ze nam de omgeving in zich op en constateerde dat het opvangcentrum hard toe was aan een nieuw verfje en groot onderhoud.

Opeens zwaaiden de tussendeuren in de gang open en kwam een lange, magere man gehaast op hen af lopen. ‘Goedemorgen, ik ben James Finney, de manager. Kan ik u helpen?’

‘Mijn collega en ik zouden graag mevrouw Rosa Brooks willen spreken,’ stak Matt van wal, terwijl hij de man zijn perskaart liet zien. ‘Volgens informatie van de FEMA is ze op 28 augustus 2005 vanuit haar woning in de Lower 9th Ward naar uw opvangcentrum overgebracht.’

‘Waarom wilt u haar spreken?’ vroeg Finney bars.

‘Om de doodeenvoudige reden dat haar zoon al maandenlang naar haar op zoek is en wij hem met haar in contact willen brengen.’

‘Het spijt me, maar aangezien u geen directe familie bent, kan ik hier geen toestemming voor geven.’

Matt keek hem verbluft aan. ‘Wat krijgen we nou? Het gaat hier niet om een staatsgeheim, maar om een bejaarde vrouw die het contact met haar zoon is kwijtgeraakt.’

De manager keek hem roerloos aan. ‘Nogmaals: u bent geen naaste familie, dus ik kan u niet in contact brengen met mevrouw Brooks, hoezeer het me ook spijt.’

Fay kon zich niet langer inhouden. ‘Het spijt ons ook zeer, meneer Finney, maar morgenochtend is in de *Times-Picayune* uitgebreid te lezen hoe de FEMA, het Rode Kruis en uw opvangcentrum volledig langs elkaar heen werken. Ten koste van een weerloze vrouw van drieëntachtig.’

Matt keek even naar haar opzij en kon een glimlach niet onderdrukken. Het gezicht van James Finney had inmiddels een asgrijze kleur gekregen. Hij woog zijn woorden zorgvuldig. ‘Dat is toch nergens voor nodig? Kunt u hier even wachten? Dan neem ik contact op met het huishoudelijk personeel.’

Een kwartier later zwaaide de deur van het kantoor open en liep de manager naar hen toe. ‘Ik zal u naar de huiskamer op de eerste verdieping brengen. Mevrouw Brooks heeft een zwakke gezondheid, vandaar dat u maar kort met haar kunt praten. Ik heb de behandelend arts gevraagd om bij het gesprek aanwezig te zijn.’

Hij liep de trap op naar de eerste verdieping. Toen hij de deur naar de huiskamer opende, kwam een muffe geur hun tegemoet. Verschraalde etensgeuren vermengd met urinestank, constateerde Fay toen ze achter Matt naar binnen liep.

In een rolstoel bij het raam zat een kleine, broze vrouw. Naast haar had de arts plaatsgenomen op een kruk. Hij knikte in hun richting en wendde zich tot Rosa Brooks. ‘Mevrouw, hier zijn twee journalisten die kort met u willen praten over uw verblijf hier.’

Matt deed een paar stappen naar voren en begroette de oude vrouw. ‘Dag, mevrouw Brooks, ik heb een boodschap van uw zoon...’

‘Zoals ik al zei, praat mevrouw alleen over haar verblijf in ons

opvangcentrum,' onderbrak de arts hem scherp.

'Wat nou weer?' riep Matt geïrriteerd uit. 'Sinds wanneer treedt een arts op als pr-chef van de instelling waar hij werkt? Mag ik gewoon de vragen stellen die ertoe doen?'

'Nee, dat mag u niet. U hebt een briefing van onze manager gekregen en daar dient u zich aan te houden. Het gaat om de gezondheid van onze patiënte.'

De arts stond op en liep dreigend op Matt af.

Snel nam Fay plaats op de kruk bij het raam. 'Dag, mevrouw Brooks. Hoe gaat het met u?'

Ze pakte de gerimpelde linkerhand van de oude, zwarte vrouw, die haar uitdrukkingloos aanstaarde. 'Ik ben Fay Pizarro. Ik heb een boodschap van uw zoon Albert, die in Beaumont is ondergebracht. Hij wil graag weten hoe het met u is.'

De vrouw schudde haar hoofd en verschoof in haar rolstoel. Ze keek Fay onderzoekend aan. 'Ik begrijp niet wat hier aan de hand is. En waarom noemt u me mevrouw Brooks? Zo heet ik helemaal niet. Mijn naam is Eunice Toussaint. En ik heb helemaal geen zoon die Albert heet.'

De voltallige redactie had zich rondom het centrale bureau van Matt verzameld. Fay had een stoel aangeschoven en constateerde vanaf de zijlijn dat hij in de wieg leek gelegd om leiding te geven. Matt stond op van zijn bureau en pakte een uitdraai van de fax. 'Ik heb zo snel mogelijk aanvullende gegevens van haar nodig. Haar burgerservicenummer en ziektekostenverzekering moeten gecheckt worden. Jermaine, wil jij dat doen?'

Een voor een instrueerde hij zijn verslaggevers. 'Kopieën van rapporten van hulpdiensten, opsporen van haar naaste familie en kennissen, alles wat ons dichterbij de verblijfplaats van Rosa Brooks brengt.'

De redactieruimte gonsde van de activiteit. Fay pakte haar tas en liep naar Matt toe. 'Veel succes. Ik hoor het wel wanneer jullie haar gevonden hebben.'

‘Wanneer vlieg je terug naar LA?’

‘Morgenmiddag. Ik bel je nog voordat ik vertrek.’

Terwijl ze zich omdraaide, bedacht ze zich. ‘Nog één ding. Hoe is het eigenlijk geregeld in zo’n opvangcentrum?’

‘Wat bedoel je?’

‘Nou, wie betaalt alle kosten voor de zorg en het eten? Geldt dat bijvoorbeeld voor de eerste zes maanden en moeten de mensen daarna zelf betalen?’

Hoofdschuddend keek Matt haar aan. ‘Dat ik daar zelf niet aan gedacht heb. Wat een goede invalshoek voor het onderzoek. Zeg eh... weet je zeker dat je voor je krant in Pasadena wilt blijven werken?’

Met alleen de stadslichten van de auto aan reed Fay langzaam via de onverlichte straat het woonblok binnen. Toen ze op haar hotelkamer haar rugzak aan het inpakken was, had Matt haar gebeld. ‘Collega, ik moet je feliciteren. Je hebt de hamvraag gesteld toen je informeerde naar de kosten van de opvang. Uit onderzoek door mijn redactie blijkt dat de maandelijkse cheques met de AOW-uitkering van Rosa Brooks geïnd worden door het opvangcentrum. En de cheques voor haar pensioen ook.’

Fay luisterde met open mond. ‘Heb je uitleg gekregen van het centrum?’

Ze hoorde hem snuiven. ‘We hebben ze gebombardeerd met telefoontjes, maar we worden afgehouden. Morgenmiddag komen ze met een schriftelijke verklaring, maar ik denk dat we allemaal wel begrijpen wat hier aan de hand is.’

‘Wat ga je met deze ontdekking doen?’ vroeg ze.

‘Zo snel mogelijk publiceren, ook wanneer we niet kunnen achterhalen waar ze verblijft. Plus dat we bezig zijn om recente foto’s van mevrouw Brooks te achterhalen. Ik heb haar zoon vanavond aan de lijn gehad, maar je begrijpt dat ik het gesprek kort heb gehouden. Ik heb hem gezegd dat we druk bezig zijn om zijn moeder op te sporen. Ben jij nog verder gekomen?’

Fay ging op de rand van het hotelbed zitten. 'Enigszins. Ik heb extra foto's in de Lower 9th gemaakt en met nog wat mensen gepraat.'

'Klinkt goed. Hé, ik hou je op de hoogte. En bel me als ik iets voor je kan doen.' Hij verbrak de verbinding.

Fay dacht na. Had ze hem over haar plan moeten vertellen? Misschien was het veiliger wanneer er ten minste één iemand in haar directe omgeving was die wist wat ze aan het doen was.

Ze parkeerde de auto in de berm en pakte de rugzak van de voorbank. De wijk lag er verlaten bij. Ze sloop langs de achterkant van de rij huizen en laveerde langs de opgestapelde planken en hopen afval. Haar hart klopte in haar keel toen ze het huis met nummer 2477 naderde. Ze keek snel om zich heen en liet zich toen aan de zijkant van de woning op haar knieën vallen. Uit haar rugzak haalde ze een hamer en nijptang en ze begon het hardboard dat de ingang naar het souterrain afsloot voorzichtig los te wrikken. Geconcentreerd verwijderde ze de spijkers en haakte ze de hamerkop achter de vezelplaat. Toen ze genoeg ruimte had gemaakt, kroop ze naar binnen en trok ze het onderste deel van het hardboard naar zich toe.

Het was pikdonker in het souterrain. Een geur van bederf walmde haar tegemoet. Snel reikte ze in de rugzak en haalde er een mondkapje uit. Toen ze de zaklamp had aangeknipt, scheen ze om zich heen. De stenen ruimte lag vol puin. In de hoek staken twee stoelpoten omhoog. Ze voelde iets ritselen naast zich en richtte de lamp erop. Tot haar ontzetting zag ze een rat in de hoek wegschieten.

Voorzichtig kroop ze naar de voorkant van het souterrain. Daar tastte ze met haar linkerhandschoen boven haar hoofd. Het klapluik moest zich hier ergens bevinden.

Voorzichtig duwde ze tegen het hout en met een kleine krachtsinspanning klapte ze het luik open. Ze hees zich omhoog en zette de zaklamp op de kleinste stand. De bescheiden keuken van wel-

eer had plaatsgemaakt voor een beschimmelde ravage. De mufte geur sloeg op haar luchtwegen. Kokhalzend zocht ze steun bij de deurpost.

Toen ze het zwakke licht in de woonkamer liet rondschijnen, zag ze dat het meubilair schots en scheef stond. De stank was ondraaglijk. Voorzichtig deed ze een stap naar voren en bewoog ze de lamp van links naar rechts. Opeens zag ze een gedaante zitten, ingeklemd tussen een dressoir en de muur. Langzaam deed ze een stap dichterbij. Ze scheen met de zaklamp recht voor zich uit, maar durfde bijna niet te kijken.

Toen haar brein registreerde wat haar ogen zagen, kon ze haar tranen niet meer bedwingen. In een verroeste rolstoel zat het vergane lichaam van Rosa Brooks. Fay wilde het uitschreeuwen, maar dwong zichzelf kalm te blijven. Ze richtte de zaklamp op het skelet in de rolstoel en maakte met haar mobiele telefoon in haar rechterhand een foto. Ze tikte het e-mailadres in en voegde de foto als attachment toe:

Matt, dit is de meest recente foto van Rosa Brooks, genomen in haar huis op 2477 Chartres Street. Ik mail je de tekst van mijn ontdekking zo snel mogelijk.